

ΤΟ ΘΗΡΙΟ - LA BÊTE

Παγωγή: Xavier Dolan

Σκηνοθεσία: Μπερτράντ Μπονελό

Σενάριο: Μπερτράντ Μπονελό, Γκιγιόμ Μπροντ, Μπενζαμίν Σαρμπίτ (Βασισμένο στη νουβέλα *The beast in the jungle* του Henry James)

Ηθοποιοί: Λεά Σεϊντού, Τζορτζ Μακ Κέι, Ντάσα Νεκράσοβα, Γκουσλαζί Μαλαντά

Φωτογραφία: Ζοσέ Ντεσέ

Μοντάζ: Ανίτα Ροθ

Μουσική: Ανά Μπονελό, Μπερτράντ Μπονελό.

Χώρα: Γαλλία, Καναδάς (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 146´

Πρώτη προβολή: ώρα 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: ώρα 9.40 μ.μ.

Διακρίσεις: 5 Βραβεία και 7 υποψηφιότητες

Συμμετοχή στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Βενετίας 2023 για καλύτερη ταινία.

Valladolid International Film Festival 2023, Βραβείο καλύτερης ηθοποιού, Λεά Σεϊντού

Golden Trailer Awards 2024, Βραβείο καλύτερης ξένης ταινίας.

International Online Cinema Awards (INOCA) 2024, 2 Βραβεία, Σεναρίου και ξένης ταινίας. 4 Υποψηφιότητες.

La Roche-sur-Yon International Film Festival 2023, Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής, υποψηφιότητες.

Παγκόσμια πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Βενετίας 2023: Το «*La Bête*» είναι το «*Cloud Atlas*» του Μπερτράντ Μπονελό

Και ταυτόχρονα μια παιχνιδιάρικη, φιλοσοφική και κατά στιγμές τρομακτική αφήγηση, που βρίσκει τον σκηνοθέτη σε μεγάλα κέφια και φόρμα.

Μια γυναίκα και ένας άντρας συναντιούνται μυστηριωδώς, ξανά και ξανά, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και τόπους. Τη γυναίκα βασανίζει μονίμως το προαίσθημα ότι κάτι άσχημο αναμένεται να συμβεί. Ο άντρας την καθησυχάζει και της ζητά να του αφηθεί. Κάθε φορά που συναντιούνται, το προαίσθημά της βγαίνει με κάποιον τρόπο αληθινό.

(Η ίδια νουβέλα του Henry James (από το 1903) έχει μεταφερθεί στο σινεμά τρεις φορές μέσα σε 6 χρόνια: το 2017 στη Βραζιλία, το 2018 στην Ολλανδία και το 2023 -πάλι- στη Γαλλία από τον αυστριακό Patric Chihha. Ο Bonello δήλωσε πως αυτή είναι η ταινία του για την οποία είναι πιο περήφανος από κάθε άλλη.)

Κατά κάποιον τρόπο, το «*La Bête*» (ή «*The Beast*») ή απλώς «*Το Τέρας*») είναι και δεν είναι μια τυπική ταινία του Μπερτράντ Μπονελό. Αφενός, παραμένει εμπροσισμένο από τις κλασικές αξίες του γαλλικού σινεμά που ο σκηνοθέτης δείχνει πάντα να αγαπά και να αναδεικνύει (παιχνιδιάρικο, φιλοσοφικό, ενίοτε και φλύαρο μέσα στην ανάλυση των ιδεών του), αφετέρου όμως το φιλμ ωθεί για πρώτη φορά τον σκηνοθέτη στις περιοχές του σινεμά επιστημονικής φαντασίας (αν και ο Μπονελό είχε ήδη φλερτάρει με το σινεμά είδους στο «*Zombi Child*»), δίνοντάς του την ευκαιρία να εξετάσει τις θεματικές του σε ένα διαφορετικό και σίγουρα ευρύτερο πλαίσιο.

Διασκευάζοντας πολύ ελεύθερα το «Θηρίο στη Ζούγκλα» του Χένρι Τζέιμς και αλλοιώνοντας φύλο στον κεντρικό χαρακτήρα, η ταινία του Μπονελό ακολουθεί την Γκαμπριέλ της Λεά Σεϊντού σε τρεις διαφορετικές περιόδους: στη γαλλική Μπελ Επόκ του 1910, όπου η καλλιτέχνης Γκαμπριέλ συναντά για πρώτη (ή και όχι) φορά τον Λούις του Τζορτζ ΜακΚέι, νιώθοντας την έλξη που μπορεί να την κάνει να διαλύσει τον γάμο της, το Λος Άντζελες του 2014, όπου το μοντέλο Γκαμπριέλ βρίσκεται στο δρόμο του εκδικητικού incel Λούις σε μια συνάντηση που προμηνύει σκοτεινές εξελίξεις, και στο μέλλον του 2044, όπου η Τεχνητή Νοημοσύνη έχει αναπτύξει τη δυνατότητα εκκαθάρισης των ψηφιακών των προηγούμενων ζωών από τους ενδιαφερόμενους, ιθύνοντας την Γκαμπριέλ του μέλλοντος να αντιμετωπίσει τις πρότερες επιλογές της και τις συνταρακτικές συνέπειες αυτών.

Τα τρία αυτά timeline δίνουν τη δυνατότητα στον Μπονελό να παίξει με το ύφος, τα στοιχεία και τις αντιθέσεις της κάθε περιόδου (εξάλλου, ο Μπονελό πάντα ήταν ένας δημιουργός που χρησιμοποιούσε αναχρονισμούς στο έργο του, «πειράζοντας» με τη γλώσσα ή με τις μουσικές επιλογές την ομοιογένεια της κάθε εποχής), όσο βάζει την Λεά Σεϊντού και τον απρόσμενα ταιριαστό Τζορτζ ΜακΚέι να ταξιδεύουν από εποχή σε εποχή (κουβαλώντας μαζί τους το βάρος κάθε προηγούμενης ζωής, σαν ένα περισσότερο arthouse «Cloud Atlas») και να ελίσσονται με μπρίο ανάμεσα στα ερμηνευτικά είδη, κάτω από το βάρος μιας απροσδιόριστης απειλής που μπορεί (ή και όχι) να καταστρέψει τα πάντα.

Σαν να μην έφτανε αυτό, ο Μπονελό ξεκινά την αφήγησή του με ακόμα ένα meta κλείσιμο του μαπού και ένα ακόμα αφηγηματικό επίπεδο, βάζοντας την ηθοποιό Λεά Σεϊντού να γυρίζει σε green screen μια σκηνή που πρόκειται αργότερα να δούμε μέσα στην ταινία, ακολουθώντας τις ίδιες τις οδηγίες του σκηνοθέτη. Αυτό αποδεικνύει σίγουρα ότι ο Μπονελό βρίσκεται σε μεγάλη κέφια, δεν επιβεβαιώνει όμως αυτό καθαυτό ότι βρίσκεται και σε μεγάλη φόρμα

Αυτά που αποκαλύπτουν τελικά τη δύναμη της ταινίας βρίσκονται διάσπαρτα **στα επιμέρους άκρως ενδιαφέροντα στοιχεία της αφήγησης**: στην αλληλένδετη φύση των τριών ιστοριών που επαναλαμβάνουν ξέμπνα ελαφρώς αλλοιωμένα οπτικά στοιχεία από εποχή σε εποχή (είτε είναι μια μάντισσα που εμφανίζεται ανά τους αιώνες, είτε ένα κλαμπ του Λος Άντζελες που μετατρέπεται σε φουτουριστική ντίσκο που αλλάζει περιοδικά στυλ, εποχή και μουσική), στην **ευρηματικότητα και τον σουρεαλισμό των εικόνων** που δεν εξαντλούνται στην κινηματογράφηση ενός πλημμυρισμένου Παρισιού ή στην φευγαλέα εμφάνιση ενός αληθινού (ή και όχι) θηρίου στη σύγχρονη ιστορία και στην αποτελεσματικότητα δύο φαινομενικά απλών αλλά εξαιρετικά σύνθετων και ανεπαίσθητα πολύπλοκων ερμηνειών, που αντλούν από τα ήθη και τα πάθη της κάθε εποχής για να πείσουν ότι το Θηρίο υπάρχει και μπορεί να χτυπήσει ανά πάσα στιγμή.

Αν θα μπορούσε να κατηγορηθεί για κάτι ο Μπονελό, είναι το γεγονός ότι ενσωματώνει στην αφήγησή του (όπως συνέβη και στο «Nocturama» με τη θεώρησή του του απέναντι στην τρομοκρατία) σύγχρονες θεματικές με τρόπο που εύκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί φτηνός και προβοκατόρικος (ο Λούις του 2014 είναι βασισμένος σε πλήθος ανθρώπων που γέμισαν και γεμίζουν ακόμα τα δελτία ειδήσεων με τις δολοφονικές πράξεις αυτόκλητης «δικαίωσης»). Είναι όμως αυτή η μόνη ισορροπία ανάμεσα στη σάτιρα και τη σοβαρότητα, τη φαντασία και τον ρεαλισμό και, κυρίως, το όνειρο και τη σκληρή πραγματικότητα, που **βάζουν τα πράγματα στη σωστή (και άκρως απολαυστική) θέση**.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόκειται για κινηματογραφική μεταφορά του The beast in the jungle του Χένρι Τζέιμς, μιας μάλλον παραγνωρισμένης, γοητευτικής νουβέλας, γραμμένης το 1903 για έναν άνδρα αιχμάλωτο των καταστροφικών του προαισθημάτων για μια ματαιωμένη ζωή. Αλλάζοντας το γένος του πρωταγωνιστή, ο Μπονελό διατρέχει δύο γλώσσες και τρεις χρονικές περιόδους για να αφηγηθεί την **ερωτική σχέση της Γκαμπριέλ με τον Λουί** ή, καλύτερα, μιας γυναίκας κι ενός άνδρα, κυρίως υπό την οπτική εκείνης και βασικά διά της αγωνιώδους μοναξιάς και της παγερής αποξένωσης που ανάγει την πιθανότητα του ρομάντζου σε αινιγματική επιστημονική φαντασία.

Ο Μπονελό του Πορνογράφου και του συναρπαστικού Saint Laurent ουδέποτε χαρίστηκε στα θέματά του ούτε παραδόθηκε σε ευκολίες. **Διασχίζοντας τον χρόνο, από την belle époque του 1910 ως το Λος Άντζελες του 2014 και το δυστοπικό Παρίσι (μάλλον) του κοντινού μέλλοντος**, η Λεά Σεϊντού κυρίως βασανίζεται, όταν δεν διακατέχεται από το φευγαλέο αίσθημα του μεγάλου έρωτα. Το ρομαντικό φλερτ παραχωρεί τη θέση του στο υπαρξιακό angst και μια αίσθηση απειλής, συχνά εξωπραγματικής. Το μέλλον είναι μια ανεξερεύνητη ζούγκλα και η Γκαμπριέλ έχει μπει στη διαδικασία να εξαγνίσει το DNA της τροποποιώντας το με τη βοήθεια της τεχνητής νοημοσύνης. Δεν είναι σίγουρα για τον εξορκισμό της έντονης ανησυχίας με αυτή την απόπειρα, ούτε ο Λουί, ο οποίος στο Λος Άντζελες του 2014 υποδύεται έναν 30χρονο παρθένο, επιθετικό όσο και ο σεισμός που επίκειται, την ίδια στιγμή που η ηθοποιός Γκαμπριέλ περνάει ακρόαση με αβέβαια αποτελέσματα και φυλάει το σπίτι της από την καταστροφή σε έναν λιντισκό απόηχο του Mulholland Drive.

Λίγο πριν από τις ιστορικές πλημμύρες που έπνιξαν το Παρίσι του 1910, η πιανίστρια και λατρεμένη της καλής κοινωνίας Γκαμπριέλ βρίσκει τη ρομαντική της διάθεση να ταραχτεί από την ατονική επέλαση του Σένμπεργκ, καθώς και τη σταθερότητα της ζωής της να πολιορκείται από την επιμονή του θαυμαστή της Λουί – πάντα ενδιαφέρον και ευαίσθητος ο Τζορτζ ΜακΚέι, που είχε ξεχωρίσει στο 1917. **Το Θηρίο στηρίζεται στη Λεά Σεϊντού** και τη θεαματική ακροβασία της στο τρίπτυχο που έχει στήσει ο Μπονελό με ελκοειδείς μοντάζ αμίχχανης προσποίησης και κάποιων εντυπωσιακών tet a tet μεταξύ των δυο εραστών στον χρόνο και στην ιστορία. Πάντως, το αισθηματικό sci-fi της χρονιάς, εγκεφαλικό και φιλόδοξο, αυτόρεσκο και καλλιγραφικό ταυτόχρονα, γεμάτο πλαταιασμούς (σαν να κοιτάζεις στον καθρέφτη διακόπτοντας τη ροή του) αλλά κι ένα σπαρακτικό, ταιριαστό φινάλε **δεν αφήνει κανέναν αδιάφορο**.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

BERTRAND BONELLO

Σεναριογράφος, σκηνοθέτης και συνθέτης, γεννήθηκε το 1968 στη Νίκαια, Γαλλία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 10 βραβεία και 49 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: La bête (2023), Coma (2022), Où en êtes-vous? (Numéro 2, Short 2020), Zombi Child (2019), Sàra Γουίντσεστερ, όπερα φαντασμάτων (Short 2016), Nocturama (2016), Où en êtes-vous, Bertrand Bonello? (Short 2014), Saint Laurent: Η χρυσή εποχή (2014), Ingrid Caven, musique et voix (2012), Οίκος ανοχής (2011), Where the Boys Are (Short 2009), De la guerre (2008), My New Picture (Short 2006), Cindy: The Doll Is Mine (Short 2005), Tiresia (2003), Le pornographe (2001), Quelque chose d'organique (1998), The Adventures of James and David (Short 1997), Qui je suis (Short 1996).